

за да разгледа едно наше дѣло. И магарето подробно разказало на пантерата всичко това, което се случило.

Но лъвътъ въ това време билъ занятъ съ своитѣ частни работи.

Вмѣсто него съветътъ на звѣроветѣ се събралъ да разгледа дѣлото.

Магарето отново повторило предъ тѣхъ своята тѣжба и отново пчелата дала своитѣ обяснения. Малката пчелица говорила тихо, кротко и отъ устата ѝ излизала самата истина. Тя се постарала съ всичкитѣ си сили да обясни на събранитѣ страшни звѣрове своя начинъ за добиване на медъ. Пояснявала, разказвала, но нищо не излѣзло.

Муцунитѣ на звѣроветѣ я гледали глупаво, мръщели се, примигвали съ очи и не били въ състояние да я разбератъ. И колкото повече разказвала пчелата, толкова повече тѣ не я разбирали и найсетне се разлютили на нея.

— Вижте, вижте, — ръмжели тѣ. — Изглежда, че тая малка гадинка счита себе си за по-умна отъ всички ни.

И голѣмо смущение настанало въ съвета на звѣроветѣ.

— Какъвъ е този шумъ? — разне-

сълъ се изведнажъ ревъ, който заглушилъ всичкитѣ гласове.

Никой отъ звѣроветѣ не забелязалъ, кога на полянката дошълъ царътъ на звѣроветѣ — лъвътъ.

Пантерата изкочила напредъ и изложила цѣлата работа. Муцуната на лъва се навѣсила.

— А какво ще каже моята вѣрна лисана? — най-после попиталъ той придворната си съветница лисицата.

— О, великий царю, — тихо заговорила лисицата, — за да избѣгнемъ злото, не на менъ слабоумната е отредено да давамъ съвети на тебъ. Ти самъ разбирашъ, че оправдаването на пчелата ще бѣде осждено отъ всички звѣрове.

— Да. Ти предугади моето мнение! — изрѣмжалъ лъвътъ. И като се обърналъ къмъ събралитѣ се на съветъ звѣрове, той страшно и заповѣднически изревалъ:

— Смачкайте тази надменна гадинка и лѣжкия!

И блажено се усмихнали всички звѣрове на мъртвата умна и трудолюбива пчелица.

Ярославъ Сиѣжнинъ

ПРОЛѢТЪ

Въ бѣли, нѣжни цвѣтове
натежаха дървесата,
като морски дълбини
се синѣятъ небесата.

Въвъ градинската леа
всичко цвѣна и напъни,
вредомъ лѣха ароматъ,
гдето млада пролѣтъ стѣпи.

Лекокрилиятъ зефиръ
леко клонитѣ люлѣе,
отъ зори до кѣсна ношъ
вънъ славеятъ пѣе, пѣе.

А планинскиятъ потокъ
спре, послуша срѣдъ тревитѣ
и затича веселъ пакъ
въ своя пѣтъ къмъ долинитѣ.

Въвъ зелената гора
всичко се отъ сънъ пробуди, —
хайде, тичайте деца
за цвѣтя и перепери!

Василь Пануражинъ